

Tarsuslu Aziz Elçi Pavlus Hakkında Vaaz-29 Haziran
(12/7/2020 Pazar günü için)

Toros Dağları'nın batı platosunda bulunan Pisidia Antakya'sı, tüm Küçük Asya'da Aziz Pavlus'un vaazını işiten ilk yer olma onuruna sahipti. Pavlus'un konuşmasını Elçi Lukas Elçilerin İşleri Kitabında günümüze ulaştırmıştır (Elçilerin İşleri 13: 16-41'de). Böylece Pavlus Antakya Kilisesi'ni kurmuş ve oradan Mesih'in İncili daha geniş bölgeye yayılmıştır.

Bize kurtuluşu getiren bu çalışması için Büyük Elçi'ye minnettar olsak da o zamanki Antiohian Sinagogu'nun Yahudi liderleri, Antiohia şehrinde ve çevredeki köylerde Hıristiyanların çoğaldığını görünce, endişeye kapıldılar. Entrikalar sonucu Aziz Pavlus'u ve refakatçısı Elçi Varnavas'ı taciz ve sürgün etmeleri için yerel yetkilileri ikna ettiler. Onları Antiohia bölgesinden uzaklaştırdılar, ancak Pavlus ve Varnavas'ın sorunları burada bitmedi, çünkü Azizler Konya ve Listra'da da zulüm gördüler. Antakya ve Konya'dan gelen bazı Yahudiler, halkı kendi taraflarına çekerek Pavlus'u taşladılar; onu ölmüş sanarak kentin dışına sürüklediler (Elçilerin İşleri 14:19). Mucizevi bir şekilde hayatta kaldı, ama zulüm ve üzüntüler onu asla terk etmedi.

Korintliler için yazdığı İkinci Mektubunda, İncil için katlandığı acıları ortaya koyar: Hastalık, açlık, susuzluk, giysi ve barınak eksikliği, soğuk, yorucu yürüyüşler, sürekli soygun tehdidi, iftiralar, gerek soydaşları gerekse de diğer uluslar arasında tehlikeler, deniz kazası, vücudunu yaralayan sopalar ve taşlarla dövülmek ve 4 yıl hapis cezası. Aziz'in sürekli olarak mücadele ettikleri arasında "*Bedende diken, Şeytan'ın elçisi*" de vardır (bakınız Korintliler 11: 23-33; 12: 7).

Aziz Pavlus'un tüm zorluklara rağmen İncil'in mesajını Doğu ve Batı'ya yaymak için uğraşan muhteşem kişiliğine hayran kalıyoruz.

Fakat yüce Elçi tüm bu sıkıntılara karşı nasıl mücadele etti? Tüm bu acı ve zorluğun Aziz Pavlus'u büyük mutsuzluk ve umutsuzluğa sürüklemesi beklenilirdi. Böyle bir durumda, Tanrı'ya şikayet eden zavallı bir figür olurdu: "Tanrım, bu kadar işkenceyi hak etmek için sana ne yaptım? İnsanların Sana inanmaları için Senin için çalışıyorum! Neden bu duruma gelmeme izin verdin? İnsanlar Sana olan inancımın bir sonucu olarak beni bu şekilde gördüklerinde, aynı kaderden kaçınmak için Senden uzak duracaklar!"

Ama bildiğimiz gibi, bunların hiçbiri Aziz'in ruhunda hissedilmedi. Aksine, Koloselilere yazarken "Sizin için acı çektiğime şimdi seviniyorum" (Koloseliler 1:24). Korintliler için şöyle yazıyor: "Zayıf

olduğumda güçlüyüm" (2 Korintliler 12:10). Bu, insan mantığına uymuyor ve garip görünüyor, ancak Aziz Pavlus daha yüksekleri hedefledi. Sürekli antrenman, egzersiz, disiplin ve acıyla olimpiyatlarda altın madalya kazanmak için çok çalışan sporcular gibi; Aziz Pavlus da hayatında daha büyük bir amaca yönelik olarak mücadele etti ve "Tanrı'nın Mesih İsa'da göksel çağrı ödülüne ulaşma hedefine doğru" hareket etti (Filipililer 3:14). Bir Hıristiyan'ın bu kısa yaşamda ne kadar acı çekebileceğine bakılmaksızın, Tanrı'nın göksel yaşamda bizim için sakladığı ebedi şanla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığına inanıyordu (bkz. Romalılar 8:18). Bu nedenle Pisidia Antakyası'nın yeni aydınlatılmış Hıristiyanlarına şunu dediğinde hiçbir tereddütü yoktu: "Tanrı'nın Egemenliği'ne, birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir" (Elçilerin İşleri 14:22) Aziz Pavlus, insanlara ne istediklerini söylemedi, sahte öğretmenlerin yaptığı gibi itiraz etmenin (bkz. Timoteos 4: 3) ne kadar zor olduğunu duyduklarında kiliseden ayrılan insanlardan korkmadı, çünkü İsa'nın bizzat söylediklerini hatırladı: "Oysa yaşama götürülen kapı dar, yol da çetindir. Bu yolu bulanlar azdır."(Matta 7:14) ve Rab, bizi "Dar kapıdan girmeye gayret etmek" için cesaretlendirir (Luka 13:24).

Kardeşlerim, Aziz Elçi'nin bugün bize söylediği önemli dersi, bu güzel örneği aklımızda ve kalbimizde tutalım. Hayatımızda her zaman sıkıntılar olacaktır. Ne de olsa Rab, bize "Dünyada sıkıntınız olacak" (Yuhanna 16:33) demiştir. Ancak her sıkıntıyı mücadeleye çağrı olarak algıyalım ve galip geleceğimize kesinlikle inanalım. Aynorozlu Aziz Paisios, "Hastalıklarım, bana tüm oruçlardan, duaya adanmış uykusuz gecelerden ve münzevi hayatın idmanlarından daha fazla fayda sağladı" derdi. Bu sıkıntılarla yüzyüze kaldığımızda yalnız değiliz, çünkü Mesih her zaman yanımızdadır, bize güç verir. Bize kaldıramayacağımızın ötesinde dert vermeyeceğinin güvencesi olan Tanrı'nın Sözü vardır (bakınız 1 Korintliler 10:13). Dolayısıyla, "artık dayanamıyorum" demeyelim. Aziz Pavlus'un yaptığı gibi daha ziyade her şeye karşı cesaret, sabır, iyimserlik ve savaşçı bir ruhla yüzleşelim. Bunu yaparken, hayatımızın sonunda gerçekten şunu söyleyebiliriz: "Yüce mücadeleyi sürdürdüm... Bundan böyle, doğruluk tacı benim için hazır duruyor. Adil yargıç olan Rab, o gün bu tacı bana, ve yalnız bana değil, O'nun gelişini özlemle beklemiş olanların hepsine verecektir. (Timoteos 4: 7-8).